

اعطای نشان افتخار انجمن خوشنویسان به الهی قمشهای

جشن هفتاد و پنجمین سال تأسیس انجمن خوشنویسان ایران روز جمعه ۱۸ مهر ماه در سالن سوره حوزه هنری برگزار شد. در این مراسم که با همکاری مرکز هنرهای تجسمی حوزه هنری و انجمن خوشنویسان ایران تدارک دیده شده بود، از هنرمندانی چون علیرضا هاشمی نژاد در بخش پژوهش، رضا یساولی در بخش نشر و چاپ آثار و حسین الهی قمشهای در بخش معنویت در خوشنویسی تقدیر و نشان افتخار اعطا شد. همچنین در بخش ادوات کتابت از خانواده مرحوم ابوالفضل نظم‌پرور تجلیل و از جدیدترین کتاب غلامحسین امیرخانی رونمایی شد. در پایان این مراسم به ۳۵ نفر گواهینامه استادی اهدا و نمایشگاه «ایران من» نیز افتتاح شد.

ایبنا

«گاهی اوقات با خودش حرف می‌زند» در بوتیک هنر ایران

نمایش «گاهی اوقات با خودش حرف می‌زند» به کارگردانی کیوان عموزاده و تهیه‌کنندگی سعیده سادات سیدکابلی از ۲۰ مهر در سالن شماره شش بوتیک هنر ایران روی صحنه می‌رود. این اثر یک مونولوگ نمایشی نوشته آنتوان ژکو با ترجمه سعیده سادات سیدکابلی است و داستان زن ۴۰ ساله‌ای را روایت می‌کند که پس از مرگ همسرش، برای ترتیب مراسم خاکسپاری با یک مسئول به گفت‌وگو می‌نشیند و در طول آن مدام با خودش حرف می‌زند. سحر رستمیان بازیگر نمایش و محمدرضا قاسمی آهنگساز و نوازنده آن است. این نمایش ۶۰ دقیقه‌ای هر روز ساعت ۱۷:۱۵ اجرا می‌شود و علاقه‌مندان می‌توانند بلیت را از سایت تیوال تهیه کنند.

مهر

به مناسب پنجمین سالمرگ خسرو آواز ایران؛

تخریب ساختمان «دل آواز»؛ پایان خاطره چهار دهه موسیقی

فقط یک ساختمان نبود، تاریخچه‌ای ارزشمند داشت. «او همچنین خاطره‌ای از حضور خود در دل آواز نقل کرد: «روزی استاد ما را دعوت کردند. آواز خواندیم و در پایان هر یک از ما هدیه‌ای گرفتیم. آن شب برای من فراموش نشدنی است.» در فضای مجازی نیز کاربران بسیاری با انتشار عکس و خاطراتشان نسبت به تخریب «دل آواز» اعتراض کردند. جمله «خانه شجریان باید موزه می‌شد، نه تلی از خاک» بارها تکرار شد. اکنون پرسش جدی این است: چرا مکان‌هایی چون «دل آواز» پیش از نابودی ثبت و حفاظت نمی‌شوند؟ این بنا می‌توانست مرکزی برای آموزش، پژوهش و معرفی موسیقی ایرانی باشد. با تخریب آن، نه تنها یک ساختمان، بلکه بخشی از تاریخ موسیقی ایران محو شد. «دل آواز» امروز از خیابان سودمند تهران حذف شده اما صداها و نغمه‌هایی که در آن جان گرفتند، همچنان در حافظه مردم زنده خواهند ماند.

ساختمان «دل آواز» که نزدیک به چهار دهه پایگاه اصلی فعالیت‌های هنری زنده‌یاد استاد محمدرضا شجریان و خانواده او بود، به تازگی با تصمیم وراثت در خیابان سودمند تهران تخریب شد. این اتفاق که بسیاری آن را نمادی از بی‌توجهی به میراث فرهنگی معاصر می‌دانند، موجی از واکنش‌های انتقادی و حسرت در جامعه موسیقی ایران ایجاد کرده است. پرسش اصلی علاقه‌مندان این است که چرا «دل آواز» همانند خانه نیما یا خانه صبا به موزه یا مرکز فرهنگی بدل نشد؟ ساختمانی که می‌توانست محل نمایش دست‌نوشته‌ها، سازها و یادگارهای استاد باشد و حتی با ایجاد بخشی درماندگان مانند کافه یا آموزشگاه، هم زنده بماند و هم هزینه‌های نگهداری اش تأمین شود. پس از درگذشت استاد در مهر ۱۳۹۹، خانواده شجریان تصویری از او را در ساختمان نصب کردند؛ یادبودی صمیمی که برای مدتی حس حضور استاد را زنده نگاه داشت. با این حال، ناگهان تصمیم به فروش ساختمان گرفته شد، بدون آنکه از هواداران یا نهادهای فرهنگی برای کمک و حمایت درخواستی صورت گیرد. این سکوت، حسرتی عمیق بر جای گذاشت، زیرا نابودی «دل آواز» تنها از بین رفتن یک بنا نبود بلکه بخشی از حافظه فرهنگی موسیقی ایران را نیز نابود کرد. «دل آواز» از میانه دهه ۱۳۶۰ فعالیت خود را آغاز کرد. ابتدا در خیابان کالج، سپس در حوالی هفت تیر و نهایتاً از اوایل دهه ۱۳۸۰ در خیابان سودمند مستقر شد. بیش از دو دهه این مکان خانه دوم استاد بود؛ جایی که بسیاری از آثار ماندگار موسیقی دستگامی و تلفیقی ایران خلق و ضبط شدند. آلبوم‌هایی چون «بیداد» (۱۳۶۴) با آهنگسازی پرویز مشکاتیان، «آستان جانان»، «دود عود» (۱۳۶۸) با همکاری حسین علیرزاده و نیز مجموعه‌هایی چون «جان عشاق» و «دل مجنون» در همین مکان شکل گرفتند. این آلبوم‌ها نه فقط میراث شخصی شجریان، که بخشی از تاریخ موسیقی معاصر ایران به شمار می‌روند. اما پس از درگذشت استاد، نبود حمایت نهادی و فشارهای اقتصادی، خانواده را با دشواری‌های نگهداری روبه‌رو کرد. در نهایت، ساختمان فروخته و طی ماه‌های اخیر تخریب شد. همایون شجریان در گفت‌وگویی درباره این موضوع گفت: «ساختمان اصلی شرکت دل آواز در خیابان هفت تیر بود و بعدها به خیابان سودمند منتقل شد. سال‌ها خالی مانده بود و هزینه‌های نگهداری بالا بود. من اطلاع دقیقی از تخریب ندارم اما بسیاری نگران بودند. با این حال چون ملک شخصی بود، کاری نمی‌شد کرد.» این توضیح اما جامعه موسیقی را قانع نکرد. کارشناسان تأکید کرده‌اند که «دل آواز» می‌توانست به موزه‌ای زنده از تاریخ موسیقی ایران بدل شود. علی جهاندار، خواننده و شاگرد شجریان، در واکنش به صبا گفت: «اگر خبر فروش را داشتیم، بدون تردید آن را می‌خریدیم و به احترام استاد به موزه تبدیل می‌کردم. آن خانه

مینا آتشی
گزارش

صباخبر

